

2. Naruszenie zasady równego traktowania

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że decyzja strony pozwanej zobowiązuje do wnoszenia dodatkowych opłat jedynie dużych odbiorców, którzy w latach 2012 i 2013 byli całkowicie zwolnieni z opłat za użytkowanie sieci. Wskazanych odbiorców potraktowano zatem odmiennie i mniej korzystnie, bez uzasadnienia, niż tych dużych odbiorców, którzy w tym samym okresie korzystali z ryczałtowych obniżek opłat za użytkowanie sieci i których nie zobowiązano do wniesienia żadnych dopłat.

W odniesieniu do naruszenia zasady równego traktowania skarżąca zarzuca pozwanej również uchybienie obowiązkowi uzasadnienia ciążącemu na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. To naruszenie zasady równego traktowania jest ponadto jej zdaniem sprzeczne z zasadą niedyskryminacji wynikającą z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾.

3. Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że ze względu na charakterystyczne dla niej okoliczności mogła ona oczekiwać, że w dalszym ciągu będzie korzystać z przyznanej jej specjalnej opłaty za użytkowanie sieci.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z dnia 14 sierpnia 2009 r., s. 55).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Glaswerk Ernstthal/Komisja

(Sprawa T-199/19)

(2019/C 206/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Glaswerk Ernstthal GmbH (Lauscha, Niemcy) (przedstawiciele: F. Wagner i N. Voß, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) 3166 (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do lat 2012 i 2013 r.;

— tytułem ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) 3166 (Dz.U. 2019, L 14, s. 1) w odniesieniu do 2013 r.;

- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, stwierdzenie nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) 3166 w zakresie, w jakim nakazuje ona, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7000 godzin, odzyskanie ponad 15 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7500 godzin, oraz odzyskanie ponad 10 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8000 godzin;
- tytułem w jeszcze dalszej kolejności ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) 3166 w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 15 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7500 godzin;
- tytułem w ostatniej kolejności ewentualnym, stwierdzenie w odniesieniu do skarżącej nieważności decyzji SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) z dnia 28 maja 2018 r. notyfikowanej jako dokument nr C(2018) 3166 w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami obsługi prawnej i podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Błędne uznanie, że istnieje pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust.1 TFUE

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła prawo, uznając podczas badania spornych zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci, że zostały zaangażowane zasoby państwowe.

Ponadto podczas badania kryterium selektywności układ odniesienia został określony w sposób nieprawidłowy i niekompletny.

Skarżąca podnosi ponadto, że ze względu na niekompletność określonego układu odniesienia pozwana uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciężącemu na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE.

2. Naruszenie zasady równego traktowania

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że decyzja strony pozwanej zobowiązuje do wnoszenia dodatkowych opłat jedynie dużych odbiorców, którzy w latach 2012 i 2013 byli całkowicie zwolnieni z opłat za użytkowanie sieci. Wskazanych odbiorców potraktowano zatem odmiennie i mniej korzystnie, bez uzasadnienia, niż tych dużych odbiorców, którzy w tym samym okresie korzystali z ryczałtowych obniżek opłat za użytkowanie sieci i których nie zobowiązano do wniesienia żadnych dopłat.

W odniesieniu do naruszenia zasady równego traktowania skarżąca zarzuca pozwanej również uchybienie obowiązkowi uzasadnienia ciężącemu na niej na mocy art. 296 akapit drugi TFUE oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. To naruszenie zasady równego traktowania jest ponadto jej zdaniem sprzeczne z zasadą niedyskryminacji wynikającą z art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾.

3. Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że ze względu na charakterystyczne dla niej okoliczności mogła ona oczekiwać, że w dalszym ciągu będzie korzystać z przyznanej jej specjalnej opłaty za użytkowanie sieci.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 55).